

SĂPTĂMÂNA PĂTIMILOR

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DENIA SFINTEI ȘI MARII SÂMBETE

Iată, soarele s-a întunecat.
Pământul s-a înfiorat și s-a cutremurat.
S-a sfâșiat de sus și până jos catapeteasma
templului, care despărțea Sfânta Sfințelor,
fiindcă Domnul însuși ne-a deschis nouă
intrarea în Sfânta Sfințelor – în cer,
la Tronul Tatălui Său.
Cutremuratu-s-a iadul, că s-au surpat
puterea și stăpânirea lui. Despăcitu-s-au
stâncile și s-au deschis mormintele
cele săpate în ele, și trupurile sfinților
adormiți s-au sculat, și au ieșit
din morminte, și s-au arătat multora
în Ierusalim, binevestind tuturor:
„Săvârșitu-s-a”.

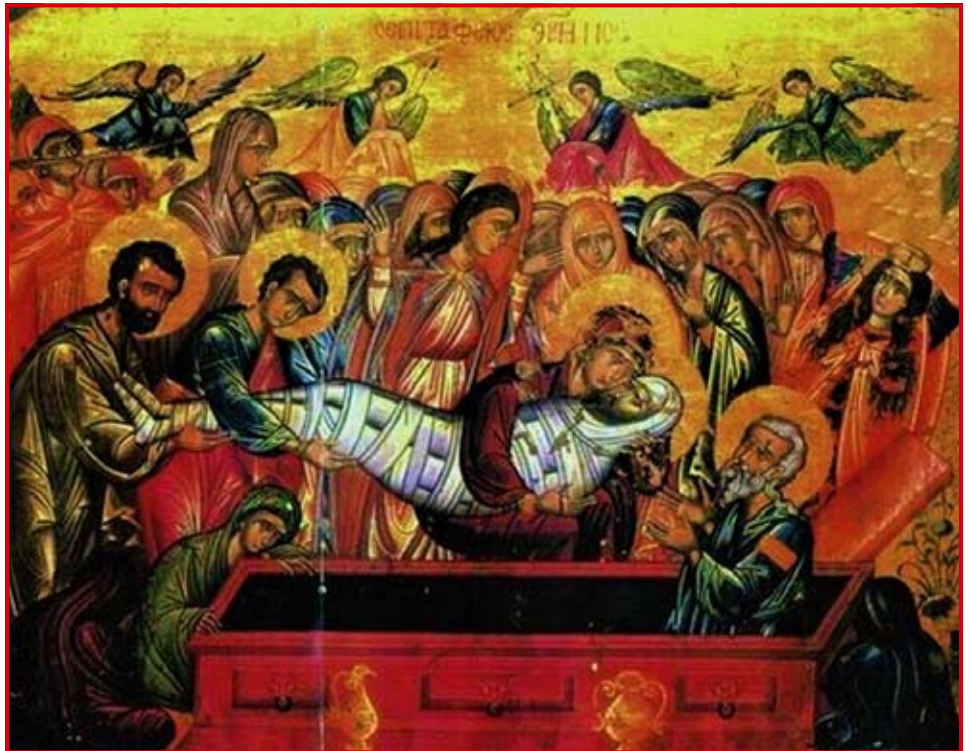
❖ Ce s-a săvârșit? S-a săvârșit lucrarea
mântuirii neamului omenesc de stă-
pânirea diavolului, s-au împlinit vechile
prorocii ale Vechiului Legământ.

❖ El a luat asupra-Și durerile noastre
și cu suferințele noastre S-a împovărat
– și noi îl socoteam pedepsit, bătut și
chinuit de Dumnezeu. Dar El a fost
străpuns pentru păcatele noastre și
zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a
fost pedepsit pentru mântuirea noastră
și prin rănilor Lui noi toți ne-am vindecat.
Toți umblam rătăciți ca niște oi, fiecare
pe calea noastră, și Domnul a făcut să
cadă asupra Lui fărădelegile noastre ale
tuturor. Chinuit a fost, dar S-a supus și
nu Și-a deschis gura Sa; ca un miel spre
junghiere S-a adus și ca o oaie fără glas
înaintea celor care o tund, așa nu Și-a
deschis gura Sa. Întru smerenia Lui
judecata Lui s-a ridicat, și neamul Lui
cine îl va spune? Că s-a luat de pe
pământ viața Lui! Pentru fărădelegile
poporului meu a fost adus la moarte.
Mormântul Lui a fost pus lângă cei fără
de lege și cu cei făcători de rele, după
moartea Lui, cu toate că n-a săvârșit
nici o nedreptate și nici înșelăciune n-a
fost în gura Lui (Is. 53, 4-9).

❖ Domnul nostru Iisus Hristos Și-a
dat suspinul cel din urmă pe Crucea de
pe Golgota odată cu acel cuvânt ce a

PLÂNGERE DEASUPRA SFÂNTULUI EPITAF

cutremurat întreaga lume: „Săvârșitu-s-a!”
A căzut pe piept capul încununat cu
cunună de spini, împurpurat cu Sânge.
Au venit cei de aproape ai Lui, a venit
Maica Lui, au venit mironosițele, a
venit Iosif cel din Arimateea și în
adâncă jale, plini de lacrimi, au luat de
pe Cruce Preacuratul Trup al învă-
țătorului lor și au făcut deasupra lui
plângere cu amar.

❖ Iată, și acum stă înaintea noastră,
închipt pe Sfântul Epitaf, Trupul mort
al lui Iisus. Să facem, dar, și noi plângere
pentru El – plângere pentru păcatele
noastre, pentru care El S-a adus pe Sine
de bunăvoie jertfă, răscumpărându-ne
cu Preacuratul Său Sânge. Neajunsa
înălțime a dragostei dumnezeiești ne-a
arătat-o pe Cruce Fiul lui Dumnezeu,
Mântuitorul lumii – fiindcă așa a iubit
Dumnezeu lumea, încât pe Fiul Său Cel
Unul-Născut L-a dat, ca oricine crede
în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică
(In. 3, 16).

❖ Pe Cruce a răsărit Soarele Dreptății,

Soarele dragostei, Care a luminat
întreaga lume cu lumina Sa, cu lumina
împreună-pățimirii dumnezeiești – și
de la Acest Soare s-au aprins milioane
de inimi, Care L-au îndrăgit pe Domnul
Iisus Hristos. În inimile acestea au fost
înscrise cu litere de foc cuvintele Lui:
Dacă vrea cineva să vină după Mine, să
se lepede de sine, să-și ia crucea și
să-Mi urmeze Mie (Mt. 16, 24).

❖ Domnul a luat cel dintâi Crucea,
cea mai cumplită cruce, iar în urma Lui
și-au luat pe umeri crucile, deși acestea
sunt mai mici, nenumărații mucenici ai
lui Hristos. În urma Lui și-au luat
crucile o mulțime uriașă de oameni și,
plecându-și lin capetele, au apucat pe
calea lungă și spinoasă arătată de
Hristos: calea către Tronul lui Dum-
nezeu, către împărăția Cerurilor. Iată că
sunt deja două mii de ani de când în
urma lui Hristos merg noi și noi oameni.
Și pe această cale stau cruci, pe care
sunt răstigniți mucenicii lui Hristos. ❖

Sfântul Luca al Crimeei

SĂ LUĂM PARTE LA OSPĂȚUL DOMNULUI

Liturghia Învierii, cel mai important moment liturgic al anului, este trăită de către Biserică cu o mare bucurie. Veșminte luminoase, cântări în tonuri veselitoare, lumânări în mâini și candelă aprinse în suflete, zâmbete pe chipuri. În toila nopții, totul explodează de lumină și bucurie!

Totuși, ceva aduce și o umbră de întristare. Dacă, inițial, curtea, strada, biserica sunt pline ochi de credincioși care se bucură de Lumina Sfântă și cântă Hristos a Înviat, după citirea Evangheliei, în timpul cuvântării preotului, râuri, râuri de lumină se îndreaptă spre ieșire! Parcă ai vrea să le spui: „Fraților, în partea opusă este biserica, unde vă îndepărtați?”

Mulți dintre noi venim, ne bucurăm de împărțirea luminii, cântăm un Hristos a înviat și apoi continuăm acasă, cu masa în familie. Și nu mă înțelegeți greșit. Nu-i un păcat, dar întoarcem spatele lui Hristos. Chiar la sfârșitul unei săptămâni în care am plâns la auzul Pătimirilor Domnului pentru noi. Pentru mântuirea noastră. Adevărata

masă în această noapte este dumezeiasca Liturghie. Așa cântăm în Joia cea Mare, „Din ospățul Stăpânului”, pentru că la slujba din noaptea luminoasă Hristos Însuși vine și stă la masă cu noi! La Biserică, nu acasă. Masa în familie se poate muta, pentru a fi mai confortabil, dar și mai sănătos, duminică dimineața.

Cu siguranță că cel mai înălțător moment este acela în care primești Sfânta Euharistie în cadrul Liturghiei din noaptea Sfintei Învieri. Sunt sate și

parohii în care aproape toată biserica se împărtășește de Înviere! Apoi, sunt binecuvântate darurile, ouăle roșii și pasca și oamenii stau cu toții la masă, tot în biserică și ciocnesc salutând cu Hristos a Înviat!

Drept e că după o săptămână foarte grea pentru mulți dintre noi este greu să stăm la Sfânta Liturghie. E un curaj de a sta la Liturghia Învierii, dar și bucuria este pe măsură!

Încercăm, oare, să gustăm din bucurie anul acesta? ❖

Sfințirea Marelui Mir în Patriarhia Ortodoxă Română

Patriarhul Daniel al României, împreună cu membrii Sfântului Sinod, a sfințit joi, 25 aprilie, Marele Mir în Catedrala Patriarhală, împlinirea a 134 ani de la recunoașterea Autocefaliei Bisericii Ortodoxe Române de Patriarhia Ecumenică: în data de 25 aprilie 1885, Patriarhul Ecumenic Ioachim al IV-lea a trimis mitropolitului primat Calinic Miclescu, în calitate de președinte al Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, Tomosul de autocefalie prin care „cu bucurie sufletească binecuvintează Biserica Ortodoxă Română, recunoscând-o autocefală întru toate de sine ocărmită”.

Marele Mir a fost sfințit în cadrul Liturghiei Sf. Vasile cel Mare unită cu Vercernia, oficiată în Sfânta și Marea Joi, după ce în primele zile din Săptămâna Sfințelor Pătimiri a fost pregătit la Mănăstirea Duminica Sfinților Români din Popești Leordeni. Pregătirile Sfântului și Marelui Mir au început luni cu sfințirea Mirosstirionului, slujbă oficiată de Patriarhul Daniel, care a binecuvântat și începutul pregătirilor. Apoi, în prezența unor ierarhi ai Bisericii noastre, Marele Mir a fost preparat conform rânduielilor bisericesti din ulei de măsline, vin curat, plante și arome.

Fiecare eparhie din Patriarhia Română va primi o cantitate de cinci litri din Sfântul și Marele Mir care este utilizat la sfințirea bisericilor, antimiselor și la oficierea Sfintei Taine a Mirungerii.

10 lucruri

despre Sfințirea Marelui Mir

❶ Prepararea Marelui Mir se desfășoară în primele trei zile din Săptămâna Sfințelor Pătimiri, iar sfințirea se face la Liturghia din Joia Mare.

❷ Marele Mir este preparat din ulei de măsline, vin natural, plante și arome. Patriarhia Română folosește peste 40 de ingrediente.

❸ Indicații privind prepararea și sfințirea Marelui Mir se regăsesc în cel mai vechi Evhologhion (Molitfelnic) bizantin păstrat (Codicele Barberini

graecus 336) din sec. al VIII-lea.

❹ Două rugăciuni (a treia și a patra) de la slujba de sfințire a Marelui Mir se păstrează din Evhologhionul bizantin, iar primele două sunt din tradiția românească, fiind specifice Bisericii Ortodoxe Române.

❺ Sfințirea Marelui Mir nu este permisă fiecărui episcop, ci numai patriarhilor sau întâistătătorilor unor Biserici Autocefale.

❻ Pe teritoriul țării noastre, înainte de a primi Biserica noastră autocefalia, Marele Mir a fost sfințit prima dată în 1513 de Patriarhul Pahomie al Constantinopolului la Târgoviște, fiind solicitat de Sfântul Neagoe Basarab.

❼ După primirea Autocefaliei Bisericii Ortodoxe Române, Marele Mir a fost sfințit prima oară în 1893.

❽ Prima sfințire a Marelui Mir în România reîntregită a avut loc în 15/28 aprilie 1921.

❾ Ultima sfințire a Marelui Mir în țara noastră a avut loc în 2010.

❿ Cea de-a 22-a sfințire a Marelui Mir a avut loc în 25 aprilie 2019, la exact 134 ani de la emiterea Tomosului Sinodal al Patriarhiei Ecumenice pentru recunoașterea Autocefaliei Bisericii Ortodoxe Române. (Informații: basilica.ro) ❖

CINE L-A RĂSTIGNIT PE DOMNUL?

Procesul Mântuitorului, Care a fost judecat atât de iudei cât și de romani, este unul ilegal și imoral. Căci sunt multe erori judiciare care, la o rejudecare a procesului, ar anula sentința și ar desființa procedurile aplicate în acest caz. De două mii de ani, omenirea se întreabă a cui vină cântărește mai greu în condamnarea Mântuitorului la moarte: a sinedriștilor, care pun la cale un complot împotriva lui Iisus și care încalcă fără reținere toate prevederile justiției numai spre a-și realiza scopul; a poporului iudeu - prin conducătorii spirituali și mulțimea care se lasă manevrată de aceștia; a lui Pilat, care și el încalcă legile, cedând presiunii și șantajului evreilor?

Fiecare în parte și toți la un loc. Israel a refuzat să-L primească pe Mesia: de acest refuz se face însă vinovată cea mai mare parte a omenirii, până astăzi.

Să privim însă lucrurile mai adânc și să ne asumăm și NOI moartea pe Cruce a Domnului. Căci păcatele noastre sunt cele care ceas de ceas Îl răstignesc pe Hristos.

Oare nu I-a ajuns?

Continuăm în articolul de azi „procesul” Mântuitorului. Când Pilat întreabă mulțimea pe cine să elibereze - pe Iisus sau pe Baraba - este încredințat că îl va salva pe Iisus Hristos. Constrâns să-l elibereze pe tâlhar, Pilat își menține totuși hotărârea de a-L biciui pe Iisus (Mt 27, 26.). Legea mozaică era mai blândă, dar la romani biciuirea era o tortură de o cruzime fără seamăn.

După biciuire, în curtea pretoriului, soldații Îl dezbracă pe Iisus de hainele Sale, îi pun pe umeri ca „purpură” regală, o zdreanță roșie, iar pe cap îi îndeasă o cunună de spini și „îngenunchind înaintea lui, își băteau joc de El, zicând: «Bucură-te, regele iudeilor!». Și Îl scuipă și-L bat peste cap cu trestia, dându-i și palme (Mt 27, 29-30).

Ecce homo

Văzând în ce stare este Iisus, Pilat mai face o încercare de a-L salva pe Domnul. Cuprins el însuși de milă, crede că la fel va reacționa și mulțimea. Îl scoate pe Iisus afară și le spune: „Iată Omul!” - Ecce homo. Iisus era acum „Omul durerilor” profetizat de Isaia (53, 3). Dar mulțimea, vegheată de arhieriei, strigă din nou: „Răstignește-L! Răstignește-L!” Pilat zice atunci: „Luați-L voi și răstigniți-L, căci eu nu-I găesc nici o vină.” Iar ei răspund: „Noi avem lege și

după legea noastră El trebuie să moară, că S-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu.” Acuzația trece, deci, pe plan religios, sinedriștii recunoscând fără vrerea lor că învinuirile politice fuseseră pure invenții, menite să-i smulgă lui Pilat o sentință de moarte.

Realizând grozăvia celor întâmplate, Îl întreabă pe Iisus: „De unde ești Tu?” Iisus nu-i răspunde nimic. Pilat: „Nu știi că am putere să Te eliberez și putere am să Te răstignesc?” Atunci Domnul îi răspunde: „N-ai avea nici o putere asupra Mea, dacă nu ți-ar fi fost dată ție de sus. De aceea, cel ce M-a predat ție mai mare păcat are” (In 19, 8-11).

Sinedriștii fac presiune asupra lui Pilat: „Dacă Îl eliberezi pe Acesta, nu ești prieten al Cezarului. Oricine se face pe sine împărat este împotriva Cezarului” (In 19, 12). Ieșind din nou afară, în „locul pardosit cu pietre” „cam la al șaselea ceas”, adică ora 12 - Pilat zice mulțimii: „Iată Împăratul vostru!” Iar ei strigă: „Ia-L! Ia-L! Răstignește-L!” „Sărăstignesc pe Împăratul vostru?” - „Nu avem împărat, decât pe Cezarul” (In 19, 15) răspund într-o ultimă forțare arhieriei. Atunci Iisus este predat spre a fi răstignit.

Pilat se spală pe mâini

Pilat ține să arate că nu-și asumă responsabilitatea acestei crime judiciare. „Luând apă, și-a spălat mâinile înaintea mulțimii”, adăugând: „Nevinovat sunt de sângele Dreptului acestuia. Voi veți vedea!” Iudeii dau însă un răspuns înfricoșător: „Sângele Lui (să fie) asupra noastră și asupra copiilor noștri!”

În loc de concluzii

Am ascultat ieri seară cu atenție cel 12 evangheliu care s-au citit și-am fost pas cu pas lângă Mântuitorul, de la Cina

cea de taină până la Învierea Sa. Am trăit toată tristețea ultimelor zile din viața Mântuitorului, cele mai nedrepte din istoria omenirii. Evangheliștii ne-au dat destule elemente ca să considerăm că judecarea Domnului a fost o farsă judiciară și un complot.

Dăm doar câteva exemple ale gravelor erori judiciare ale acestui proces: încă înainte de proces, arhieriei caută doar o oportunitate ca să-l aresteze pe Iisus, căci sentința este deja dată; procesul lui Iisus începe noaptea; prima instanță nu-I comunică lui Iisus acuzațiile și nici nu prezintă martori ai acuzației; Iisus este agresat fizic în fața primului judecător; Sinedriul aduce martori mincinoși; nu a existat niciun martor împotriva lui Iisus; Sinedriul îl interoghează pe Iisus în legătură cu alte acuzații decât cele inițiale și-L condamnă în baza propriilor afirmații.

Apoi: Sinedriul Îi încalcă Lui Iisus dreptul la apărare, Iisus nemaifiind audiat pentru noua acuzație de blasfemie, ci direct condamnat la moarte; Sinedriul interzice aducerea altor martori în proces.

De asemenea, procesul a avut loc vinerea, înaintea unei mari sărbători și durată lui a fost doar de câteva ore. Procesul lui Iisus a început joi noaptea și s-a terminat vinerea dimineața, în jurul orei 9, iar la ora 15, Iisus deja murise pe cruce și a fost împuns în coastă cu sulița. Deci în mult mai puțin de 24 de ore, Iisus a fost judecat, condamnat și executat.

Dar concluzia finală este cea consemnată încă din primele rânduri ale articolului: că fiecare dintre noi, prin păcatele noastre, Îl răstignim și AZI pe Domnul! ❖

VASILE VOICULESCU

Poetul care se hrănea din Duh Sfânt

Astăzi, 26 aprilie, se împlinesc 56 de ani de când poetul isihast Vasile Voiculescu a plecat să-L întâlnească pe Cel pe care azi noi îl punem în mormânt și-L prohodim. Vasile Voiculescu a fost o personalitate fascinantă, un trăitor creștin, călugăr aproape, într-o lume care nu i-a înțeles sensibilitatea și care l-a rănit profund și iremediabil.

Născut la 13 octombrie 1884, în localitatea Pârscov, județul Buzău, în familia lui Costache și Sultana Voicu, urmează liceele „A. Hașdeu” din Buzău și „Gheorghe Lazăr” din București. În timpul studiilor i se schimbă numele în Voiculescu, așa cum îl cunoaștem. Începe cursurile Facultății de Litere și Filosofie, abandonându-le curând. Urmează apoi Facultatea de Medicină, absolvită în 1909; își susține teza de licență în chirurgie, continuându-și specializarea în Medicină internă și Epidemiologie. Pregătirea științifică, studiile medicale, cursurile de la Filozofie, lectura numeroaselor cărți de religie, cultură ori artă îl apropie foarte mult de Dumnezeu. Spunea: „crediința trebuie să stea la temelia spiritului omului normal”. Mai târziu mărturisește: „dacă n-aș fi ajuns medic, cred că aș fi fost preot.”

Se căsătorește în 1910, are cinci copii. Este mobilizat pe front, unde este șeful unui spital mobil. Are multă dragoste și grijă atât de soldați cât și de refugiați.

Scrie versuri, debutează în revista „Convorbiri literare”, publică volume de versuri, dar cea mai mare parte a operei sale este publicată postum.

Anul 1946 a însemnat pentru el o răscruce, soția sa moare, iar Voiculescu părăsește viața publică, devenind un veritabil sihastru. În căutările sale duhovnicești, găsește cercul religios „Rugul Aprins” de la Mănăstirea Antim, frecventat de renumiți monahi, teologi, oameni de cultură, care au înțeles să-L caute pe Dumnezeu stăruitor, căci tăvălugul bolșevic deja strivise multe vieți și idealuri creștine. Aici învață „rugăciunea inimii”. Membrii „Rugului aprins” sunt arestați - printre ei și firavul poet Vasile Voiculescu - în noaptea de 4 spre 5 august 1958, în pofida vârstei sale, de aproape 74 de ani. Este acuzat de „uneltire contra ordinii sociale”. În perioada dramaticelor interogatorii, venerabilul om de cultură a încercat să se apere cu demnitate, arătând că „Rugul aprins” nu este o mișcare antinațională sau fascistă, ci doar un cerc literar, religios. După patru luni de chinuri, de nenumărate umilințe, procesul se încheie la 8 noiembrie 1958 cu o nedreaptă condamnare la cinci

ani de temniță. Inițial închis la Jilava, este transferat apoi la Aiud. Demn, tăcut, Vasile Voiculescu suportă torturile încarcerării cu nădejde creștinească. După eliberare nu a povestit nimic, nici nu a încercat să se victimizeze. Însă, după 1990, mulți colegi de suferință au amintit în memoriile lor despre Vasile Voiculescu. Istoricul Vasile Boroneanț afirma: „am zărit (în celulă, n. r.) un bătrân cu părul alb, purtând parcă o aură de sfânt. Atitudinea și figura lui iradiu liniște și blândețe. Acesta a fost momentul întâlnirii mele cu cea mai scumpă și dragă persoană din câte am cunoscut în cei zece ani de închisoare, poetul Vasile Voiculescu”. Frigul, mizeria, foamea l-au doborât pe asceticul poet, căci contractase o necruțătoare boală, TBC la coloana vertebrală. Cu toate acestea, sufletul său continua să iradiază lumină și pace, căci, după spusele aceluiasi camarad de celulă, „era impresionantă purtarea lui față de toți cei din jur. Se hrănea parcă din Duh Sfânt și era un creștin desăvârșit. Nu-l interesa prea mult hrana, împărțind-o cu ceilalți. Într-o zi, un bolnav, s-a repezit să-i ia mâncarea. Răspunsul blajinului încarcerat la riposta colegilor a fost: «Lăsați-l, și el este creatura lui Dumnezeu și dacă s-a repezit s-o ia, înseamnă că el are nevoie mai mare decât mine de această mâncare»”. Întrebat adesea de chinurile din temniță, cu voce caldă răspundea: „asta mi-a fost crucea pe care trebuie să mi-o duc”. După patru ani de zguduitoare chinuri, poetul, coborât, parcă, dintr-o icoană, a fost eliberat, dar nu se mai putea mișca din cauza bolii. Însă spiritul său era liber de mult, prin rugăciune.

La 2 mai 1962, familia îl ia din temnița Aiudului, ducându-l la București, unde maldărele de cărți îl așteptau în pacea isihastă, dorită de atâta vreme. A urmat apoi un an de dureri, de necruțătoare suferințe, până ce în noaptea de 25 spre 26 aprilie 1963, Domnul îi trimite îngerul Său să-l strămute în Ceruri. A fost un suflet bun, milostiv, un medic de trupuri, un doctor fără de arginți, un iscusit mănuiitor al condeiului, dar și un căutător de liniști isihaste. ❖

Pe cruce de Vasile Voiculescu

*Iisus murea pe cruce. Sub arșița grozavă
Pălea curata-i frunte ce-o sângerase spinii
Pe stâncile Golgotei tot cerul Palestinei
Părea că varsă lavă.*

*Și chiar în clipa morții hulară cărturarilor
Cu fierea oțelită îl adăpau străjerii...
Râdea cu hohot gloata cu spasmele durerii
Și-l ocărau tâlharii.*

*Zdrobită, la picioare-i zăcea plângând Maria
Și-adânc zburcea blestemul din inima-i de mamă
Alături Magdalena, în lungă ei maramă,
Țipa văzând urgia.*

*Departa ucenicii priveau fără putere...
N-aveau decât să fugă în lumea cea pribeagă
Cu el se năruise nădejdea lor întregă
Și fără mângâiere.*

*Târziu, porni mulțimea în pâlcuri spre cetate
Pe drumurile-nguste cu lespezi pardosite
Trecură fariseii cu fețele smerite
Și bărbile-argintate.*

*Măslini fără de frunze dormeau mocnind pe coaste
În vale, ca-ntr-o pâclă, dormea Ierusalimul,
Pe cruce somnul morții dormea de-acum sublimul
Iisus, vegheat de oaste. ❖*

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 26-28 APRILIE 2019

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Vineri 26 aprilie	10 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Scoaterea Sfântului Epitaf și trecerea pe sub Sfânta Masă (Zi aliturgică)
	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Denia Prohodului Domnului / Utrenia Sâmbetei Mari
	20 ⁰⁰ -21 ⁰⁰	Procesiune în jurul bisericii
Sâmbătă 27 aprilie	07 ⁰⁰ -10 ⁰⁰	Împărțirea copiilor
	08 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Pregătirea Sfântului Paști / Curățenie în biserică
	23 ³⁰	Canonul Sâmbetei Mari
Duminică 28 aprilie	00 ⁰⁰ -01 ⁰⁰	Slujba Învierii Domnului - Veniți de luați lumină!
	01 ⁰⁰ -03 ⁰⁰	Sfânta Liturghie
	12 ⁰⁰ -13 ⁰⁰	Vecernia Paștilor – „A doua Înviere”

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI ȘERBAN VODĂ PENTRU ANUL 2019 A FOST STABILITĂ LA 100 LEI